

Sygnatura akt IV Ka 304/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie :	SO Agnieszka Połyniak SO Ewa Rusin
Protokolant :	Agnieszka Paduch

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2013 roku

sprawy **K. F.**

oskarżonej z art. 178 a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 14 stycznia 2013 roku, sygnatura akt VI K 415/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane

z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 220 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 304/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem K. F. uznana została za winną, że w nocy 27 lipca 2012 roku w G., pow. (...), woj. (...), w ruchu lądowym na drodze publicznej nr (...) kierowała pojazdem marki V. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, wynoszącym: I badanie – 0,94 mg/l, II badanie – 1,07 mg/l, III badanie – 1,03 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. za winną popełnienia czynu z art.178a§1 k.k. i za to, na mocy powołanego przepisu wymierzono oskarżonej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie w oparciu o art.69 k.k. i art.70§1 pkt. 1 k.k. zawieszono warunkowo na okres lat 2.

Nadto, na podstawie art.71§1 k.k. orzeczono wobec oskarżonej 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Poza tym, zgodnie z treścią art.42§2 k.k. orzeczono wobec sprawcy zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres lat 2.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonej zarzucając orzeczeniu :

1. naruszenie przepisów postępowania, które to naruszenie miało wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art.4 k.p.k. w zw. z art.167 k.p.k. tj. naruszenie zasad obiektywizmu i działania sądu z urzędu, a polegające na zaniechaniu przeprowadzenia dowodów mających na celu jednoznaczne ustalenie istnienia śladów makijażu, naskórka oraz krwi oskarżonej na wystrzelonej w samochodzie poduszce powietrznej po stronie pasażera, co po dokonaniu określonych badań w sposób bezsprzeczny wykluczyłyby sprawstwo oskarżonej;
- art.7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, a polegającej na uznaniu, że całkowicie bezprzedmiotowe byłoby skupienie się i wyjaśnienie kwestii związanej z wystrzelonymi poduszkami, gdyż – w ocenie Sądu – nie ma ona znaczenia w kontekście pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, podczas gdy ta niewyjaśniona okoliczność jest kluczowa dla ustalenia braku sprawstwa oskarżonej;
- art.7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym zwłaszcza zeznań świadków w sposób dowolny, a nie swobodny, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji doprowadziło Sąd do ustalenia, że sprawcą zarzucanego czynu jest oskarżona;
- art.5§2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej, co polegało na uznaniu oskarżonej za winną popełnienia zarzucanego jej czynu pomimo braku dowodów bezpośrednio wskazujących na jej sprawstwo;
- art.199 k.p.k. polegające na dopuszczeniu dowodu z przesłuchania w charakterze świadka ratownika medycznego z załogi karetki Pogotowia Ratunkowego udzielającego pomocy medycznej co do treści oświadczenia złożonego wobec niego przez oskarżoną, a dotyczącego zarzucanego jej czynu, podczas gdy z uwagi na bezwzględny zakaz dowodowy takie zeznania w tym zakresie nie mogą stanowić dowodu w sprawie;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść wobec przyjęcia, wskutek nieprawidłowo dokonanej oceny dowodów, że oskarżona K. F. dopuściła się zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu mimo występujących w tym zakresie poważnych wątpliwości wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego, w sytuacji gdy prawidłowa ocena wszystkich dowodów winna prowadzić do odmiennych ustaleń niż przyjęte przez Sąd I instancji.

Tym samym apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie K. F. od zarzucanego jej czynu z art.178a§1 k.k.,

względnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dokonał jedynie trafnej oceny dowodów, a stanowisko swe przekonująco uzasadnił. W tej sytuacji, skoro Sąd Okręgowy zgadza się z tezami Sądu Rejonowego – zbędne wydaje się ponowne analizowanie faktów, gdyż byłoby to jedynie powtarzaniem trafnych, podniesionych wcześniej argumentów.

Tym samym odnosząc się wyłącznie do szczegółowych zarzutów apelacji należy stwierdzić, że:

1. Zdumiewającym wydaje się zarzut obrazy art.167 k.p.k., poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu ze śladów pozostawionych na poduszce powietrznej śladów makijażu, naskórka oraz krwi.

Obrońca nie dostrzega lub nie chce tego uczynić, iż K. F. przez cały tok postępowania przygotowawczego konsekwentnie odmawiała składania wyjaśnień, zaś przed sądem wyraziła zgodę wyłącznie na odniesienie się do pytań obrońcy. Stwierdziła wówczas, że samochód V. (...), stanowiący własność jej ojca, został sprzedany.

Tym samym przeprowadzenie owego dowodu wydaje się być z jednej strony niemożliwe, zaś z drugiej zbędne, skoro sprawstwo i zawinienie oskarżonej zostało oparte na szeregu innych obiektywnych dowodach, a co szczegółowo omówił Sąd I instancji.

W tym miejscu należy podkreślić, że Sąd odwoławczy zapoznał się wnikliwie z treścią opinii pozaprocesowej złożonej przez obrońcę K. F. na rozprawie odwoławczej 21 czerwca 2013 r., a sporządzonej przez prof. P. G.. Stwierdzono w niej m. in., że ma ona charakter wyłącznie teoretyczny, a następnie wskazano, że istotnie ślady o jakich mówi skarżący w apelacji mogły pozostać.

Sąd Okręgowy zgadza się z tym poglądem, jednak powinnością oskarżonej (ewentualnie obrońcy) było przedstawienie owej poduszki powietrznej jako materiału dowodowego, nie zaś jedynie wskazywanie, że dowód z jej badań mógł być przeprowadzony.

2. Nie sposób zgodzić się także z zarzutem apelacji jakoby Sąd I instancji zeznania świadków ocenił w sposób dowolny, a nie swobodny i uczynił to wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego.

I tak G. P. stwierdził, iż (k.122) obudziły go światła awaryjne. Najpierw wyjrzał przez okno i zobaczył prawie całkowicie rozbity z przodu samochód. Dodał też, że według niego w środku były dwie osoby z przodu pojazdu. Jedną z nich był na pewno mężczyzna siedzący na miejscu pasażera.

Zważywszy zatem na fakt, iż jedną z osób uczestniczących w zdarzeniu była z pewnością oskarżona, nie można wyprowadzić zatem na podstawie zeznań w/w świadka wniosku, że to ona siedziała na miejscu pasażera w chwili kolizji, nie zaś towarzyszący jej A. S..

Powyższą wersję potwierdziła B. G. (k.8-9 i k.100), która jednoznacznie stwierdziła, iż na miejscu pasażera siedział mężczyzna i nie był on w stanie rozmawiać

Znamienne są też zeznania Ł. G., który zeznał, że po wyjściu z domu zobaczył stojącą przy samochodzie kobietę (oskarżona), która na zadane jej pytanie kto kierował samochodem oświadczyła, że kierowca uciekł. Świadek dodał też, że na miejscu pasażera siedział skulony, zgięty w pół mężczyzna.

Na ponowne pytanie Ł. G. kto kierował samochodem K. F. oświadczyła, że to ona, a przy tym nakłaniała A. S. by ten przesiadł się na miejsce kierowcy!!! (por. k.10-11).

Powyższe jednoznacznie potwierdził też świadek J. P. (k.40-41 i 100 odwrót) oraz A. K. (k.50-51).

Mając na uwadze przytoczone najistotniejsze kwestie z zeznań świadków należy zadać pytanie gdzie obrońca zauważa dowolną ich ocenę przez Sąd I instancji? Odpowiedź jest jedna – o jakiegokolwiek dowolności mowy być nie

może. Wszystkie twierdzenia bezstronnych osób są spójne, konsekwentne, pozbawione emocjonalnego stosunku do oskarżonej, obiektywne, a tym samym wiarygodne i wskazują jednoznacznie, że to K. F. była kierującą V. (...).

Jeszcze większe zdumienie budzi zarzut obrazu przez Sąd I instancji art.199 k.p.k.

Przybyły na miejsce zdarzenia ratownik medyczny S. S. nie udzielał oskarżonej jakiegokolwiek pomocy medycznej, bowiem kobieta oświadczyła, że takowej nie potrzebuje.

Tak więc nadto stawiając nawet znak równości między lekarzem, a ratownikiem medycznym trzeba przyjąć, że stwierdzenie K. F. wobec S. S., iż to ona kierowała samochodem (k.13 odwrót) nie może być traktowane jako oświadczenie złożone w specyficznych warunkach, w których szczerłość staje się niezbędną koniecznością (por. wyrok S.A. w Lublinie w sprawie II AKA 173/12).

Zważywszy już tylko na powyższe, nie wyrażając jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że to K. P.-F. kierowała w stanie bardzo znacznej nietrzeźwości samochodem osobowym 27 lipca 2012 r. – należało zdecydować jak w wyroku.

Już tylko na marginesie odnosząc się do treści drugiego akapitu wniosku obrońcy z 24.06.2013 r. o sporządzenie i doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem – należy stwierdzić, iż być może Sąd w czasie ustnych motywów kwestionowanego wyroku użył zbędnego kolokwializmu. Z pewnością tego typu sformułowanie nie było konieczne, a może i mało stosowne.

Jeśli jednak istotnie ono padło, nie uczyniono tego z pewnością by urazić (nieobecną nawiasem mówiąc) oskarżoną, lecz wyłącznie po to, by obrazowo określić stan nietrzeźwości K. F. (ponad 1 mg/l).